

Mūsdienās, lai uz brīdi bēgtu no realitātes, mēs ieslīgstam sociālo tīklu okeānā. Dažreiz tas notiek pat neapzināti. Taču, ilgāku laiku uzturoties sociālajos tīklos, ātri sāk šķist, ka tik daudzi šajā pasaulē ir veseli, laimīgi un skaisti. Tomēr, atgriežoties reālajā pasaulē, mēs atmostamies no šī gandrīz ticamā sapņa un ieraugām: nav tik daudz veselu un laimīgu cilvēku, kā bija šķitis dažus brīžus atpakaļ.

Kad cilvēkam ir fiziska vai garīga slimība, kas ilgst nevis dažas dienas, bet gan vairākus gadus, apkārtējie vairs neredz cilvēku, bet gan slimību, kas kā migla ir tam apvijusies apkārt. Ja blakus nav pareizie cilvēki, ar laiku arī pats slimnieks redz tikai šo miglas mākonī. Gan izkļūt ārā no melnā mākoņa, gan iekļūt pie otra iekšā ir grūti un baisi. Mēs dažreiz piemirstam, ka arī grūtais un biedējošais ir pavisam sasniedzams. Vajag tikai dziļi ievilkst elpu, saņemt dūšu un doties uz priekšu arī cauri neredzamajam, jo tikai tā spēsim nonākt galā. Beigu beigās dzīve nav tikai viegla un pilna ērtību.

Arī man ir kāds tuvs cilvēks, kam dzīvē ir ne tikai īsas slimības. Viena no maniem tuvākajiem draugiem slimo ar depresiju. Viņa, tāpat kā pārējā draugu grupas daļa, man ir kā ģimene, jo es droši varu teikt, ka šo cilvēku dēļ esmu gatava iet cauri ūdenim un ugunij bez robežām. Lai gan viņa ļoti labi apzinās, cik daudz man nozīmē un cik ļoti viņu mīlu, man tas viņai ir jāatgādina katru dienu. Lai arī pat ar to visu citreiz nepietiek, neviens no mums nepadosies, līdz Eņģelis neizārstēsies. Tas ir mūsu labprātīgi pildīts pienākums, par ko vienu dienu kā savu algu saņemsim priecīgu Eņģeli, kura tik ļoti vairs neskums.

Bet kad tas viss sākās? Un vēl svarīgāk, kā viss sākās? Mūsu toreiz nebija blakus, vismaz ne tā, kā tagad. Vienā skolā ar Eņģeli mācījās tikai divi no mums. Pārējie bija vai nu citā skolā, vai vispār citā pilsētā. Tā kā Eņģelim nebija ne tuvu draugu, ne tā labākā ģimene, viņu bija viegli iemīdīt zemē. Viņa centās būt stipra, taču nav viegli būt vienam pret, kā tolaik šķita, visu pasauli, ja nav neviena, kas pateiktu: "Viss būs kārtībā, jo esmu šeit." Eņģelis savos deviņos gados nemaz nezināja, kas ir depresija vai kādas citas garīgas slimības. Par to pazīmēm, cēloņiem un novēršanu, protams, viņa zināja vēl mazāk. Laikam tas, kas man sāp visvairāk, ir ātrums, kādā viss norisinājās, Eņģelim pat sākumā neapzinoties, kas ar viņu tā īsti notiek.

Divas lietas, kas visam cauri bija izgājušas ar Eņģeli, bija grupa "Twenty One Pilots" un zīmēšana. Pirmā atgādināja, cik īpaša un stipra viņa ir, bet otrā - novērsa domas, nomierināja un ļāva izpausties, kā pašai tīk. Eņģelis gan zīmēja cilvēkus, tieši tāpat kā tagad, taču tie nebija īsti vai vismaz ne dzīvē sastapti. Varbūt, ja toreiz viņu nebūtu mīdījuši, Eņģelis tagad neņemtu tik skaisti un neplānotu studēt vienā no mākslas iestādēm Vīnē. Bet, no otras puses, man tagad būtu laimīgs Eņģelis bez savām lielajām sāpēm, kuras tik ļoti sāp arī man. Šis man liek aizdomāties par to, kā mūsu dzīves aizraušanās mēs bieži rodam sāpēs. Caur sāpēm iemīlētas lietas ir mums visdārgākās, un es tomēr priecājos, ka Eņģelim arī tāda lieta ir.

Pirms gandrīz 3 gadiem uzradās pārējā ģimene, jo kāds tur augšā droši vien jūta, ka, lai Eņģelis pilnībā izārstētos, nepietiks ar viņas spēku vienu pašu. Tā sākumā mums bija draugu grupa no trīs meitenēm mūsu klasē. Pēc mazāk kā gada divas draugu grupas no divām dažādām klasēm kļuva par vienu ģimeni. Varētu pat teikt, ka mēs kļuvām par Eņģeļa varavīksni, jo viņa sāka lēnām, bet pavisam noteikti pildīties ar krāsām. Beidzot Eņģelis, kas šķita vairs tikai eksistējam, kļuva pavisam dzīvs un dzīvojošs.

Nesen Eņģeļa varavīksnē parādījās skaista krāsa, košākā no visām – mīlestība. Šis īpašais cilvēks pirms vairāk nekā gada sāka vērot Eņģeli un viņu krāsot. Šajā laikā, vērojot Eņģeli un

mīlestību, man radās sajūta, ka es vēroju pašas Saules atdzimšanu, tāpēc bieži bija jāskatās debesīs, lai redzētu, ka spēcīgais gaismas avots tomēr ir Saule. Lai gan dažreiz siltāk tiešām staroja Eņģelis. Kāds varētu padomāt, ka es varētu kļūt nedaudz greizsirdīga, jo nebiju tik koša krāsa, lai viņā iedegtu gaismu. Taču es neesmu, es tikai esmu un būšu līdz mūža galam pateicīga šim cilvēkam, kas pabeidza mūsu dīvaino varavīksni nākamā Pikaso krāsu paletē.

Pēc tā visa Eņģelis ir sasilis, jo aukstajā pasaulē vairs nav viens, bet blakus ir deviņas gaišas un siltas liesmiņas. Visvairāk priecājos par to, ka Eņģelis smejas vairs ne tikai vienu reizi nedēļā, bet gan vismaz trīsdesmit reizes dienā. Pats burvīgākais tomēr ir Eņģeļa smaids: tas ir pavisam īsts, ļoti dzīvs, neizmērojami skaists un no vienas auss līdz otrai. Un, kad Eņģelis raud, tās lielākoties ir laimes vai smieklus asaras. Brīžos, kad Eņģelis jūtas ne tik labi vai ne tik priecīgi, mēs esam blakus. Mēs ne vienmēr varam būt sataustāmi, saredzami vai sadzirdami, bet mēs vienmēr esam Eņģelim sirdī. Viņa to labi zina, jo atgādinām to reizi stundā.

Lai gan viss notiek lēnām un nesteidzoties, mūsu Eņģelis sāk atkal dzīvot pavisam dzīvu dzīvi. Viņa iet ārā ar draugiem. Lai arī tās ne vienmēr ir tās sociālākās vai jautrākās vietas, ne mums, ne Eņģelim nav pretenziju. Stundās Eņģelis spēj koncentrēties un neskumst, un spēj mācīties. Mājās Eņģelis nevis stundām ilgi raud, citreiz pat darot sev pāri, bet gan paskatās kādu filmu, palasa grāmatu vai ar kādu sazvanās. Brīvdienās Eņģelis ir pasācis doties un Rīgu, citreiz ņemot kādu no mums līdzī. Vasaras brīvlaikā Eņģelis pataspēja pabūt ārzemēs un satikt vienu no labākajām draudzenēm.

Protams, līdz viņa izveseļosies, Eņģelim priekšā nav ne īss, ne viegls ceļš. Kas šoreiz ir citādāk? Viņai nav jāiet vienai caur miglu, nezinot, kas būs otrā pusē. Eņģelis zina gan to, ka mēs gaidām viņu iznākam no melnā miglas mākoņa, gan to, ka viņai nav jāiet caur baiso tumsu vienai.